

Категорія справи № 761/20727/19

: **Кримінальні справи (з 01.01.2019); Кримінальні правопорушення проти безпеки руху та експлуатації транспорту; Порухення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керують транспортними засобами.**

Надіслано судом: **25.08.2025**. Зареєстровано: **26.08.2025**. Забезпечено надання загального доступу: **27.08.2025**.

Номер судового провадження: **1-кп/761/538/2025**

Номер кримінального провадження в ЄРДР: **12018100100010719**

Справа № 761/20727/19

Провадження №1-кп/761/538/2025

В И Р О К

іменем України

25 серпня 2025 року

Шевченківський районний суд м. Києва в складі:

головуючого судді

ОСОБА_1

за участі секретарів с/з

ОСОБА_2 , ОСОБА_3 , ОСОБА_4 ,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Києві кримінальне провадження № 12018100100010719 від 05 жовтня 2018 року відносно

ОСОБА_5 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , уродженки м. Києва, громадянки України, яка має вищу освіту, незаміжньої, має на утриманні двох малолітніх дітей, зареєстрованої та проживаючої за адресою: АДРЕСА_1 , раніше не судимої,

обвинуваченої у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України,

за участі сторін кримінального провадження:

прокурорів

ОСОБА_6 , ОСОБА_7 , ОСОБА_8 ,

ОСОБА_9

потерпілої

ОСОБА_10 ,

обвинуваченої

ОСОБА_5 ,

У С Т А Н О В И В:

Відповідно до висунутого обвинувачення ОСОБА_5 органом досудового розслідування обвинувачується у порушенні правил безпеки дорожнього руху особою, яка керує транспортним засобом, що заподіяло потерпілій тяжке тілесне ушкодження, вчиненому при наступних обставинах.

Так, 04 жовтня 2018 року, приблизно о 20 годині 02 хвилини, ОСОБА_5 , керуючи технічно справним автомобілем «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1 , рухалась в крайній лівій смузі руху по вул. Жилянській зі сторони вул. Старовокзальній в напрямку вул. Гетьмана Павла Скоропадського (Л. Толстого), та наближалась до регульованого світлофорними об'єктами перехрестя вул. Жилянська та вул. С. Петлюри в м. Києві.

Порушуючи п.п. 2.3 «б», 16.2 Правил дорожнього руху України, які затверджені Постановою Кабінету Міністрів України від 10 жовтня 2001 року, ОСОБА_5 , під час керування вказаним автомобілем, проявила неухважність до дорожньої обстановки, перед зміною напрямку свого руху, не переконала, що це буде безпечним і не створить небезпеки іншим учасникам руху та повертаючи ліворуч від вул. Жилянська на вул. С. Петлюри в напрямку вул. Саксаганського не дала дорогу пішоходу ОСОБА_10 , яка переходила проїзну частину вул. С. Петлюри по пішохідному переході з права наліво відносно напрямку руху автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1 , на яку водій ОСОБА_5 повертала.

Внаслідок проявленої злочинної необережності водієм ОСОБА_5 та порушення нею правил безпеки дорожнього руху, визначених Правилами дорожнього руху України, в результаті наїзду автомобілем потерпілій ОСОБА_12 заподіяно тілесне ушкодження у вигляді відкритої травми правої гомілки: рани в ділянці нижньої третини правої гомілки, яка сполучається із уламковими переломами дистальних кінців діяфізів обох кісток правої гомілки (зі зміщенням уламків), що згідно висновку експерта № 2172/е, відноситься до тілесних ушкоджень тяжкого ступеню.

Відповідно до висновку експерта № 12-1/765 «В даній дорожній ситуації, з технічної точки зору, водій автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 повинна була керуватися вимогами пунктів: 12.2; 16.2 Правил дорожнього руху України. В даній дорожній ситуації водій автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 , з технічної точки зору, мала технічну можливість уникнути наїзду на пішохода ОСОБА_10 , шляхом виконання вимог пункту 16.2 Правил дорожнього руху України. В даній дорожній ситуації в діях водія автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 експертом, з технічної точки зору, невідповідностей вимогам пункту 12.2 Правил дорожнього руху України не вбачається та вбачаються невідповідності вимогам пункту 16.2 Правил дорожнього руху України. З технічної точки зору, причиною виникнення даної дорожньо - транспортної події є невідповідність дій водія автомобіля «Fiat»,

д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 вимогам пункту 16.2 Правил дорожнього руху України».

Під час керування транспортним засобом водій автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 порушила п.п. 2.3 «б», 16.2 Правил дорожнього руху України:

- п. 2.3 «б» - для забезпечення безпеки дорожнього руху водій зобов'язаний: бути уважним, стежити за дорожньою обстановкою, відповідно реагувати на її зміну, стежити за правильністю розміщення та кріплення вантажу, технічним станом транспортного засобу і не відволікатись від керування цим засобом у дорозі;
- п. 16.2 - на регульованих і нерегульованих перехрестях водій, повертаючи праворуч або ліворуч, повинен дати дорогу пішоходам, які переходять проїзну частину, на яку він повертає, а також велосипедистам, які рухаються прямо в попутному напрямку.

Такі дії ОСОБА_5 органом досудового розслідування кваліфіковані за ознаками складу кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України, а саме порушення правил безпеки дорожнього руху особою, яка керує транспортним засобом, що заподіяло потерпілій тяжке тілесне ушкодження.

Надавши можливість обвинуваченій дати показання, дослідивши наявні матеріали кримінального провадження, провівши судові дебати, суд прийшов до переконання, що вина ОСОБА_5 у вчиненні інкримінованого їй кримінального правопорушення не знайшла свого підтвердження у судових засіданнях та не доведена обвинуваченням.

Будучи допитаною в судовому засіданні 09 січня 2020 року, обвинувачена ОСОБА_5 свою вину у вчиненні інкримінованого їй кримінального правопорушення не визнала та дала показання, що 04 жовтня 2018 року, приблизно о 20 годині 02 хвилини, вона керуючи автомобілем «Fiat», рухалась по вулиці Жилянській на вулицю Симона Петлюри в місті Києві. Зазначає, що повертаючи ліворуч, рухалась на зелений сигнал світлофора, перед нею їхав великий мікроавтобус, із - за якого раптом на проїзну частину вибігла ОСОБА_10 , на яку вона здійснила наїзд правою стороною свого автомобіля. Зазначає, що в момент дорожньо - транспортної пригоди, на вулиці вже було темно, пішохід ОСОБА_10 несподівано вискочила перед її автомобілем на проїзній частині, тому вона не мала технічної можливості уникнути наїзду на пішохода. Також запевнила суд, що вона рухалась з невеликою швидкістю, на зелений сигнал світлофору та не порушувала правил дорожнього руху, оскільки в салоні її автомобіля перебувала дитина. Вважає винною у даній дорожньо-транспортній пригоді пішохода ОСОБА_10 , яка перебігала проїзну частину не на пішохідному переході, що призвело до наїзду на неї та внаслідок чого, отримання тілесних ушкоджень останньою. Просить виправдати її.

Відповідно до ч. 2 ст. 17 КПК України ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом.

На обґрунтування винуватості ОСОБА_5 у вчиненні інкримінованого їй кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України, сторона обвинувачення посилається на наступні докази, які були безпосередньо досліджені судом в судовому засіданні.

Так, потерпіла ОСОБА_10, будучи допитаною в судовому засіданні 20 травня 2022 року, дала показання, згідно з якими, 04 жовтня 2018 року у вечірній час, вона рухалась по тротуару вулиці Жилинської в м. Києві, та хотіла перейти дорогу на вулицю Симона Петлюри. Зазначила, що переходила проїзну частину дороги по пішохідному переходу, рухалась на зелений сигнал світлофору, та зробивши не більше двох кроків по пішохідному переходу, раптово відчула удар автомобіля. Вказує, що її збив автомобіль жовтого кольору, за кермом якого була дівчина - ОСОБА_5. Також потерпіла ОСОБА_10 зазначила, що водій ОСОБА_5 будь-якої допомоги їй не надавала, перехожі викликали швидку допомогу. Зазначає, що внаслідок наїзду на неї отримала травми, в тому числі, відкритий перелом правої гомілки, тривалий час перебувала на лікуванні, була вимушена більш ніж пів року проходити з шиною на нозі.

Свідок ОСОБА_13, будучи допитаним в судовому засіданні 26 вересня 2022 року, дав показання, згідно з якими, він 04 жовтня 2018 року, у вечірній час, прогулювався по вулиці Жилинській в м. Києві, неподалік вокзалу, побачив, що зупинився рух автомобілів та зрозумів, що щось трапилось. Підійшовши ближче, помітив, що автомобіль жовтого кольору збив жінку. Зазначив, що не був очевидцем наїзду на потерпілу ОСОБА_10 та візуально не пам'ятає обвинувачену ОСОБА_5.

Свідок ОСОБА_14, будучи допитаним в судовому засіданні 03 березня 2023 року, дав показання, згідно з якими, він 04 жовтня 2018 року керував автомобілем по вулиці Саксаганського у м. Києві. Перед ним рухався автомобіль темного кольору, коли загорівся зелений сигнал світлофору автомобіль, що рухався перед ним розпочав рух, а потім різко зупинився. Він, вийшов з автомобіля подивитись, що сталося та побачив дівчину, яка лежала на проїзній частині. Зазначив, що не був очевидцем безпосередньо моменту наїзду на потерпілу.

Зазначені показання свідків ОСОБА_13 та ОСОБА_14 суд не бере до уваги, оскільки останні вказали, що не були очевидцями наїзду на потерпілу ОСОБА_10, тому не надали достовірних відомостей на підтвердження чи спростування обставин вчинення кримінального правопорушення, які стосуються факту або обставин наїзду автомобіля обвинуваченої ОСОБА_5 на потерпілу ОСОБА_10.

На підставі таких показів не можна визначити конкретний, чіткий механізм наїзду автомобіля обвинуваченої на потерпілу, тому такі покази не можуть тлумачитись судом як переконливі докази вини ОСОБА_5, а наявність сумніву щодо вчинення цього кримінального правопорушення обвинуваченою суд в силу ст. 62 Конституції України та ст. 17 КПК України повинен тлумачити на користь обвинуваченої, у зв'язку з чим, суд ставиться критично та виключає покази свідків з числа доказів.

Крім того, на обґрунтування винуватості ОСОБА_5 у вчиненні інкримінованого їй кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України, стороною обвинувачення надано наступні письмові докази, які досліджені судом, зокрема:

витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань у кримінальному провадженні № 12018100100010719, відповідно до якого 04 жовтня 2018 року, приблизно о 20 годині 02 хвилини, на перехресті вул. Жилянська та вул. Петлюри в м. Києві автомобілем «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1, під керуванням водія ОСОБА_5 здійснено наїзд на пішохода ОСОБА_10, яка в результаті отримала тілесні ушкодження та була доставлена до лікувального закладу;

протокол огляду місця дорожньо-транспортної пригоди від 04 жовтня 2018 року зі схемою місця ДТП та фото таблицею до нього, з якого вбачається, що місцем дорожньо-транспортної пригоди є перехрестя вул. Саксаганського та С. Петлюри в м. Києві. В ході огляду встановлено, що дорожнє покриття асфальтобетон, сухе, чисте; рух на перехресті регулюється автоматичним світлофором; видимість становить приблизно 100 метрів з робочого місця водія; вказана локалізація пошкоджень на транспортному засобі - «Fiat 500L», державний номер НОМЕР_1: потертості бруду на капоті; решітці радіатора; нашарування чорної фарби (смуга) на кришці капоту з ліва; вказані характерні для даного ДТП слідів на транспортному засобі: слід ковзання у вигляді потертостей бруду від пальців рук на капоті. До протоколу огляду місця дорожньо-транспортної пригоди додано схему пригоди, на якій зображено схему перехрестя вул. Саксаганського та С. Петлюри у м. Києві, місце розташування транспортного засобу - автомобіля «Fiat 500L», державний номер НОМЕР_1. На схемі також відображені: пляма бурого кольору біля транспортного засобу;

протокол огляду від 08 жовтня 2018 року, відповідно до якого було оглянуто комп'ютерний компакт-диск сіро - зеленого кольору марки «VIDEX», «CD-R», ємністю 700 MB, отриманий від представників ТОВ «Будинок побуту Столичний», з відеозаписом дорожньо-транспортної пригоди, яка мала місце 04 жовтня 2018 року на перехресті вул. Жилянська та вул. С. Петлюри в м. Києві. В результаті перегляду файлу «DOWNLOAD_20181004201900_1002_3.avi» встановлено, що на ньому зафіксовані обставини виїзду автомобіля, який повертає ліворуч від вул. Жилянська на вул. Петлюри в бік бул. Т. Шевченка. В ході перегляду встановлено, що коли на відеозаписі вказано час 20:19:35 зафіксовано виїзд автомобіля, який зовні схожий на автомобіль марки «Fiat»,

виїхавши на перехрестя повертає ліворуч. Далі зафіксовано рух даного автомобіля, який повернувши ліворуч проїжджає перехрестя і його подальший рух обмежується оглядовістю тролейбуса, який стоїть на світлофорі перехрестям в бік вокзалу. В подальшому, коли тролейбус, що стояв перед перехрестям та обмежував оглядовість даного перехрестя, від'їхав в перед, то видно, що автомобіль зовні схожий на автомобіль марки «Fiat», стоїть за перехрестям та на відеозаписі зафіксовані подальші обставини та обстановку вже після ДТП.

В судовому засіданні було перегнуто компакт диск із відеозаписом обставин дорожньо-транспортної пригоди, яка мала місце 04 жовтня 2018 року на перехресті вул. Жилинська та вул. С. Петлюри в м. Києві, отриманий від представників ТОВ «Будинок побуту Столичний», фактичні дані на якому відповідають даним, встановленим у протоколі огляду від 08 жовтня 2018 року;

постанову про визнання речових доказів та передачу їх на зберігання від 08 жовтня 2018 року, відповідно до якої компакт-диск із відеозаписом обставин дорожньо-транспортної пригоди, яка мала місце 04 жовтня 2018 року на перехресті вул. Жилинська та вул. С. Петлюри в м. Києві, отриманий від представників ТОВ «Будинок побуту Столичний», визнано речовим доказом у кримінальному провадженні № 12018100100010719;

протокол огляду від 08 жовтня 2018 року, відповідно до якого було оглянуто комп'ютерний компакт-диск помаранчевого кольору марки «ARIATA», «DVD-R», ємністю 4,7 GB, отриманий від представників ТОВ «Фармарт ЛТД», з відеозаписом дорожньо-транспортної пригоди, яка мала місце 04 жовтня 2018 року на перехресті вул. Жилинська та вул. С. Петлюри в м. Києві. В результаті перегляду файлу «00000000187000000.mp4» встановлено, що на ньому зафіксовані обставини виходу пішохода на проїзну частину та обставини наїзду на нього автомобілем, який повертає ліворуч від вул. Жилинська на вул. С. Петлюри в бік бул. Т. Шевченка.

В ході перегляду встановлено, що коли на відеозаписі вказано час 18:56:11 зафіксовано вихід жінки пішохода, яка йде пішки в бік перехрестя з вул. Жилинська. Далі жінка пішохід починає зміщуватись праворуч та доходячи до правого бордюру, розпочинає вихід на проїзну частину, коли на відеозаписі зафіксований час 18:56:23. Вийшовши на проїзну частину жінка пішохід рухається під кутом в бік пішохідного переходу, в цей час на перехрестя з увімкненими фарами з лівим поворотом виїжджає автомобіль. Коли на відеозаписі вказано 18:56:28, видно як вказаний автомобіль із увімкненими фарами здійснив наїзд на жінку пішохода передньою частиною, яка перетинала проїзну частину з права наліво відносно напрямку руху автомобіля. З моменту виходу пішохода на проїзну частину до моменту наїзду автомобілем на пішохода пройшло п'ять секунд.

В судовому засіданні було перегнуто компакт диск із відеозаписом обставин дорожньо-транспортної пригоди, яка мала місце 04 жовтня 2018 року на

перехресті вул. Жилянська та вул. С. Петлюри в м. Києві, отриманий від представників ТОВ «Фармарт ЛТД», фактичні дані на якому відповідають даним, встановленим у протоколі огляду від 08 жовтня 2018 року;

постанову про визнання речових доказів та передачу їх на зберігання від 08 жовтня 2018 року, відповідно до якої компакт-диск із відеозаписом обставин дорожньо-транспортної пригоди, яка мала місце 04 жовтня 2018 року на перехресті вул. Жилянська та вул. С. Петлюри в м. Києві, отриманий від представників ТОВ «Фармарт ЛТД», визнано речовим доказом у кримінальному провадженні № 12018100100010719;

висновок експерта № 2172/е ОСОБА_15 від 21 грудня 2018 року, відповідно до якого дані наданої медичної документації на ім'я ОСОБА_10, 1975 року народження, свідчать про те, що на момент звернення за медичною допомогою 04 жовтня 2018 року о 20 год. 09 хв. у неї мало місце тілесне ушкодження у виді відкритої травми правої гомілки: рана (визначена клінічними лікарями як рвана) в ділянці нижньої третини правої гомілки (5х5 (см), яка сполучається із уламковими переломами дистальних кінців діафізів обох кісток правої гомілки (зі зміщенням уламків), які за ступенем тяжкості, відносяться до тяжкого тілесного ушкодження. Характер та відома морфологія виявленого тілесного ушкодження свідчить про те, що вона утворилась за рахунок дії твердих предметів, (04 жовтня 2018 року, внаслідок автомобільної травми - зіткнення автомобіля, який рухався, під час його зіткнення з пішоходом, який у момент первинного контакту перебував у вертикальному або наближеному до нього положенні);

висновок експерта № 12-1/765 від 22 квітня 2019 року ОСОБА_16, відповідно до якого «В даній дорожній ситуації, з технічної точки зору, водій автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1, ОСОБА_5 повинна була керуватися вимогами пунктів 12.2, 16.2 ПДР України. В даній дорожній ситуації водій автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1, ОСОБА_5, з технічної точки зору, мала технічну можливість уникнути наїзду на пішохода ОСОБА_10, шляхом виконання вимог пункту 16.2 ПДР України. В даній дорожній ситуації в діях водія автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1, ОСОБА_5 експертом, з технічної точки зору, невідповідностей вимогам пункту 12.2 ПДР України не вбачається та вбачаються невідповідності вимогам пункту 16.2 ПДР України. Причиною виникнення даної дорожньо-транспортної пригоди, з технічної точки зору, є невідповідність дій водія автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1, ОСОБА_5 вимогам пункту 16.2 ПДР України»;

довідку з КП «Центр організації дорожнього руху» про стан технічних засобів регулювання дорожнього руху (стосовно режиму роботи світлофорів та розташування дорожніх знаків) на перехресті вул. Жилянська - вул. Петлюри в м. Києві згідно паспортних даних світлофорного об'єкту та загальноміської бази даних дислокації ТЗР ДР станом на 04 жовтня 2018 року, відповідно до якої: о 20 год. 00 хв. світлофорний об'єкт працював в режимі координованого

керування, згідно циклограми. Заявок про збої в роботі світлофорного об'єкту не зафіксовано;

висновок щодо результатів медичного огляду з метою виявлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, відповідно до якого у ОСОБА_5 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , 04 жовтня 2018 року о 22 год. 00 хв. не виявлено ознак сп'яніння.

Крім того, однією із засад кримінального провадження, закріпленою у п. 15 ч. 1 ст. 7 КПК України, є змагальність сторін та свобода в поданні ними своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

Відповідно до положень частини 13 ст. 22 КПК України, кримінальне провадження здійснюється на основі змагальності, що передбачає самостійне обстоювання сторонами їхніх правових позицій, прав, свобод і законних інтересів засобами, встановленими цим Кодексом, і вони мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань, скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав. Натомість суд, зберігаючи об'єктивність та неупередженість, створює необхідні умови для реалізації сторонами їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків.

Законодавець, передбачивши у ч. 2 ст. 101 КПК України право сторони захисту надати суду висновок експерта, тим самим передбачив і обов'язок суду його розглянути у сукупності з іншими доказами.

Суд наголошує, що у кримінальних провадженнях, які стосуються дорожньо - транспортної пригоди, експертне дослідження може вплинути на остаточне рішення або позначитися на остаточному рішенні суду. Тому право захисту спростовувати висновки експертів, надані обвинуваченням, за допомогою іншого висновку, наданого захистом, має бути забезпечене судом.

Таким чином, з метою забезпечення дотримання принципу змагальності сторін за клопотанням захисника обвинуваченої ОСОБА_5 - ОСОБА_11 судом було долучено до матеріалів кримінального провадження та досліджено висновок судового експерта ОСОБА_17 № 018-23, складений 16 травня 2023 року, та підготовлений за заявою захисника ОСОБА_11 , згідно з яким «В обставинах досліджуваної пригоди, за викладених у вихідних даних обставин виникнення небезпеки для руху, водій автомобіля «Fiat 500», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 з метою уникнення дорожньо-транспортної пригоди повинна була діяти у відповідності до вимог п. 12.3 ПДР України, застосувавши екстрене гальмування керованого автомобіля до його повної зупинки. В обставинах досліджуваної пригоди встановлений момент виникнення небезпеки для руху водію автомобіля «Fiat 500», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 з моменту появи пішохода в полі її зору з-за рухомого об'єкта (автобуса), який обмежував оглядовість, враховуючи рух пішохода через проїзну частину поза межами пішохідного переходу, є обґрунтованим з технічної точки зору. В обставинах досліджуваної пригоди, за

викладених у вихідних даних обставин виникнення небезпеки для руху, водій автомобіля «Fiat 500», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 не мала технічної можливості своїми одноосібними діями уникнути наїзду на пішохода з моменту виникнення небезпеки для руху - виявлення пішохода на проїзній частині вул. С. Петлюри поза межами пішохідного переходу з-за попутного автобуса, який обмежував оглядовість. В обставинах досліджуваної пригоди, за викладених у вихідних даних обставин виникнення небезпеки для руху, в діях водія автомобіля «Fiat 500», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 невідповідності вимогам п. 12.3 ПДР України з технічної точки зору не вбачається. В досліджуваній дорожній обстановці дії водія автомобіля «Fiat 500», д.н.з. НОМЕР_1 , ОСОБА_5 з технічної точки зору не охоплюються вимогами п. 16.2 ПДР України. В обставинах досліджуваної пригоди, за викладених у вихідних даних дії водія автомобіля «Fiat 500», д.н.з. НОМЕР_1 , не були технічною причиною виникнення дорожньо-транспортної пригоди. Для вирішення питання щодо регламентації дій пішоходів відповідно до вимог Правил дорожнього руху України спеціальні знання в галузі автотехнічної експертизи не потрібні і дане питання вирішується судом на підставі всіх матеріалів кримінального провадження, в тому числі і даного висновку експерта, з урахуванням вимог розділу 4.1 «Обов'язки і права пішоходів» ПДР України, зокрема, вимог пунктів 4.7, 4.10, 4.14 а), г), 4.16 а) ПДР України, оскільки в обставинах досліджуваної пригоди, виходячи з наданих матеріалів кримінального провадження та вихідних даних, пішохід ОСОБА_10 перетинала проїзну частину вул. С.Петлюри в м. Києві поза межами пішохідного переходу в невстановленому для цього місці (поза межами пішохідного переходу), на ділянці дороги, яка має більше чотирьох смуг для руху в обох напрямках, та здійснила вихід на смугу руху автомобіля в безпосередній близькості від нього з - за мікроавтобуса, який обмежував оглядовість. В обставинах досліджуваної пригоди, виходячи із зазначеного у вихідних даних моменту виникнення небезпеки для руху водію автомобіля «Fiat 500», д.н.з. НОМЕР_1 , технічна причина виникнення дорожньо - транспортної пригоди та створення аварійної обстановки є поява пішохода ОСОБА_10 на проїзній частині дороги в невстановленому для її перетину місці (поза межами пішохідного переходу) з-за транспортного засобу (мікроавтобуса), який обмежував оглядовість, з подальшим рухом на смугу автомобіля під керуванням ОСОБА_5 ».

У подальшому, відповідно до ч. 4 ст. 356 КПК України, судом було допитано одночасно двох експертів, які проводили експертизи, подані сторонами захисту та обвинувачення для з'ясування причин розбіжностей, викладених в їх висновка.

Так, допитаний в судовому засіданні 12 липня 2023 року експерт ОСОБА_17 повністю підтримав складений ним експертний висновок № 018-23 від 16 травня 2023 року, та пояснив, що стороною захисту було надано на експертне дослідження копії матеріалів кримінального провадження на флешці, та відео записи дорожньо - транспортної пригоди з двох камер, на підставі яких ним складено експертний висновок. Сторона, яка звертається до експерта несе відповідальність за відповідність наданих копій документів до оригіналів матеріалів кримінального провадження. Він як експерт позбавлений можливості самостійно звернутись до суду чи прокурора для витребування оригіналів

матеріалів кримінального провадження. З переглянутих відео записів дорожньо-транспортної пригоди, наданих йому стороною захисту на дослідження, він зробив висновок, що ОСОБА_5 не мала змоги бачити пішохода. Потерпіла не рухалась по пішохідному переходу, а тому, вважає, що в даному випадку не можна ставити в провину порушення обвинуваченою п. 16.2 ПДР України.

Допитаний в судовому засіданні 12 липня 2023 року експерт ОСОБА_16 повністю підтримав складений ним експертний висновок № 12-1/765 від 22 квітня 2019 року, та пояснив, що вважає в діях обвинуваченої ОСОБА_5 є порушення вимог п. 16.2 ПДР України, оскільки вона повинна була оцінювати дорожню обстановку та слідкувати за пішоходом. З моменту початку руху автомобіля обвинуваченої до моменту вчинення дорожньо-транспортної пригоди пройшло приблизно 5 секунд, пішохода було видно з відстані 7-8 метрів, а тому у водія була можливість зреагувати та зупинити транспортний засіб.

Ураховуючи, що в перебігу судового розгляду встановлено ряд суперечливих обставин, та розбіжностей, викладених у висновках експертів, наданих суду стороною обвинувачення та захисту, для забезпечення повного, всебічного та об'єктивного дослідження всіх обставин кримінального провадження, для вирішення питання про наявність в діях водія ОСОБА_5 порушень правил безпеки дорожнього руху та наявності технічної можливості водія уникнути наїзду на пішохода ОСОБА_10, судом за клопотанням сторони обвинувачення було призначено комплексну фототехнічну та автотехнічну експертизу, яку доручено Київському науково-дослідному інституту судових експертиз.

Так, відповідно до висновку експертів за результатами проведення судової комплексної автотехнічної та фототехнічної експертизи № 2467/24-52/2468/24-35, складеного 19 червня 2024 року трьома експертами ОСОБА_18, ОСОБА_19, ОСОБА_20, які, відповідно до ст. 70 та ч. 2 ст. 102 КПК України, попереджені про кримінальну відповідальність за ст. 384 та 385 КК України:

«1. Пішохід ОСОБА_10 перетинала проїзну частину вулиці С.Петлюри за межами пішохідного переходу.

3. Відповідно до відеозапису «00000000187000000.mp4», з моменту, коли пішохід порівнявся із заднім правим колесом мікроавтобуса, що рухався попереду автомобіля, що здійснив наїзд, до наїзду автомобіля на пішохода проходить час 1,64...1,84 с.

2. Відповідно до відеозапису «00000000187000000.mp4», середня розрахункова швидкість автомобіля «Фіат», д.н.з. НОМЕР_1, під час наїзду на пішохода складає 10...12 км/год.

5. З причин викладених у дослідницькій частині, водій автомобіля Fiat не мала технічну можливість зупинити керований нею транспортний засіб до місця наїзду та тим самим уникнути наїзду на пішохода своїми односторонніми діями, шляхом

своєчасного застосування екстреного гальмування керованого нею ТЗ (за умови настання об'єктивної можливості виявлення пішохода, з моменту, коли пішохід порівнявся із заднім правим колесом мікроавтобуса, що рухався попереду автомобіля, що здійснив наїзд).

4. За детально викладених у дослідженні та наданих матеріалах обставин настання даної пригоди, з технічної точки зору вбачається, що водій автомобіля Fiat повинна була діяти у відповідності до вимог п.п. 12.2, 16.2 ПДР, а з моменту виникнення небезпеки для руху, повинна була діяти у відповідності до вимог п. 12.3 ПДР.

6. За умови настання об'єктивного виявлення пішохода, з моменту, коли пішохід порівнявся із заднім правим колесом мікроавтобуса (що рухався попереду автомобіля, що здійснив наїзд), у експертів немає підстав технічного характеру вбачати у діях водія автомобіля Fiat невідповідності вимогам п. 12.3 ПДР, в частині своєчасного застосування водієм ТЗ Fiat екстреного гальмування.

З причин наведених детально у дослідженні, вбачається у діях водія ТЗ Fiat невідповідності вимогам п. 12.2 та 16.2 ПДР, немає підстав технічного характеру.

7. За умови настання об'єктивного виявлення пішохода, з моменту, коли пішохід порівнявся із заднім правим колесом мікроавтобуса (що рухався попереду автомобіля, що здійснив наїзд), можна прийти до висновку, що причиною виникнення даної пригоди (з технічної точки зору), слід вважати вихід пішохода на смугу руху автомобіля Fiat в безпосередній близькості від вказаного транспортного засобу, із-за мікроавтобуса (що рухався попереду автомобіля Fiat).»

Так, ст. 2 КПК України передбачено, що завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура.

Відповідно до ч. 1 ст. 22 КПК України кримінальне провадження здійснюється на основі змагальності, що передбачає самостійне обстоювання стороною обвинувачення і стороною захисту їхніх правових позицій, прав, свобод і законних інтересів засобами, передбаченими цим Кодексом.

Згідно з ч. 2 цієї ж статті сторони кримінального провадження мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань,

скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених цим Кодексом.

Відповідно до ст. 25 КПК України прокурор, слідчий зобов'язані в межах своєї компетенції розпочати досудове розслідування в кожному випадку безпосереднього виявлення ознак кримінального правопорушення (за виключенням випадків, коли кримінальне провадження може бути розпочате лише на підставі заяви потерпілого) або в разі надходження заяви (повідомлення) про вчинення кримінального правопорушення, а також вжити всіх передбачених законом заходів для встановлення події кримінального правопорушення та особи, яка його вчинила.

Крім того, з огляду на положення ст. 9 КПК України, саме на них законом покладається обов'язок всебічно, повно і неупереджено дослідити обставини кримінального провадження, виявити як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують його покарання, надати їм належну правову оцінку та забезпечити прийняття законних і неупереджених процесуальних рішень.

Відповідно до пунктів 1, 2 ч. 1 ст. 91 КПК України обов'язковому доказуванню у кримінальному провадженні підлягають подія кримінального правопорушення (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення кримінального правопорушення) та винуватість обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, форма вини, мотив і мета вчинення кримінального правопорушення.

Відповідно до вимог ст. 92 КПК України обов'язок доказування обставин, передбачених ст. 91 КПК України, покладається на слідчого, прокурора та, в установлених цим Кодексом випадках, - на потерпілого.

Так, надаючи оцінку наданим стороною обвинувачення письмовим доказам, суд виходить з ч. 1 ст. 2 КК України, згідно якої, підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад кримінального правопорушення, передбаченого цим Кодексом.

Склад кримінального правопорушення це сукупність об'єктивних та суб'єктивних ознак, що дозволяють кваліфікувати суспільно-небезпечне діяння як конкретне кримінальне правопорушення. Кожний склад кримінального правопорушення обов'язково складається з наступних елементів: об'єкт, об'єктивна сторона, суб'єкт, суб'єктивна сторона.

Відсутність хоча б одного з цих елементів свідчить про відсутність у діянні особи складу кримінального правопорушення, що виключає кримінальну відповідальність особи.

Кваліфікація кримінального правопорушення кримінально-правова оцінка поведінки (діяння) особи шляхом встановлення кримінально-правових (юридично значущих) ознак, визначення кримінально-правової норми, що

підлягає застосуванню, і встановлення відповідності ознак вчиненого діяння конкретному складу кримінального правопорушення, передбаченому Кримінальним кодексом України, за відсутності фактів, що виключають злочинність діяння.

За своєю суттю і змістом кваліфікація кримінальних правопорушень завжди пов'язана з необхідністю обов'язкового встановлення доказування кримінально-процесуальними і криміналістичними засобами двох надзвичайно важливих обставин: 1) факту вчинення особою (суб'єктом кримінального правопорушення) суспільно небезпечного діяння, тобто конкретного акту її поведінки (вчинку) у формі дії чи бездіяльності; 2) точної відповідності ознак цього діяння ознакам складу кримінального правопорушення, передбаченого відповідною статтею Особливої частини КК України.

Поза розумним сумнівом має бути доведений кожний з елементів, які є важливими для правової кваліфікації діяння як тих, що утворюють об'єктивну сторону діяння, так і тих, що визначають його суб'єктивну сторону.

Отже, прокурор повинен належними та допустимими доказами довести наявність всіх обставин, які в сукупності утворюють склад того чи іншого кримінального правопорушення, а також факт вчинення суспільно небезпечного діяння (дії або бездіяльності).

Так, органом досудового розслідування ОСОБА_5 обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України, а саме в тому, що вона своїми необережними діями, котрі виразилися в порушенні правил безпеки дорожнього руху особою, яка керує транспортним засобом, зокрема порушення обвинуваченою п. 16.2 Правил дорожнього руху України, що спричинило потерпілій тяжке тілесне ушкодження.

За нормативним визначенням об'єктивна сторона злочину, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України, складається з порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту, суспільно небезпечних наслідків, причинного зв'язку між порушенням і наслідками. Відсутність хоча б одного з елементів об'єктивної сторони виключає можливість притягнення особи до кримінальної відповідальності. Тобто обов'язковою передумовою чи взаємозв'язком для кваліфікації дій особи за ст. 286 КК України має бути саме порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особою, яка керує транспортним засобом.

У правовій позиції Великої Палати Верховного Суду, викладеній у постанові від 21 серпня 2019 року по справі № 682/956/17, визначено поняття об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого ст. 286 КК України, зокрема:

«...Як убачається із законодавчого визначення, злочином може бути визнано лише протиправне, суспільно небезпечне, винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину (ч. 1 ст. 11 КК України). Звідси одним з елементів

складу злочину може бути визнано певну поведінку людини, свідомий та вольовий вчинок, а не певний стан особи.

Диспозиція ст. 286 КК України сформульована законодавцем як бланкетна, тому для встановлення ознак об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого цією статтею, потрібно проаналізувати ті нормативно-правові акти, які унормовують правила безпеки руху й експлуатації транспорту, насамперед Правил дорожнього руху України, для з'ясування, які саме порушення цих правил були допущені особою, котра керувала транспортним засобом у момент ДТП.

При цьому належить враховувати, що злочин, передбачений ст. 286 КК України, є злочином із так званим матеріальним складом, і обов'язковою ознакою його об'єктивної сторони, що характеризує вчинене діяння (дію чи бездіяльність), є не будь-які з допущених особою порушень ПДР, а лише ті з них, які спричиняють (викликають, породжують) суспільно небезпечні наслідки, передбачені в частинах 1, 2 або 3 статті 286 КК України, тобто тільки такі порушення ПДР, які є причиною настання цих наслідків і, отже, перебувають із ними у причинному зв'язку. Таким чином, об'єктивна сторона даного складу злочину включає такі обов'язкові елементи: діяння (дія або бездіяльність); обстановка; суспільно-небезпечні наслідки (середньої тяжкості тілесне ушкодження ч. 1, смерть потерпілого або тяжке тілесне ушкодження ч. 2, загибель кількох осіб ч. 3); причинний зв'язок між суспільно небезпечним діянням та передбаченими законом суспільно небезпечними наслідками.

Діяння полягає в порушенні правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту. Воно може вчинятися шляхом дії або бездіяльності й полягати: 1) у вчиненні дій, заборонених правилами (наприклад, керування транспортним засобом у стані сп'яніння чи без посвідчення водія на право керування транспортним засобом відповідної категорії тощо); 2) у невиконанні дій, які особа може і зобов'язана вчинити відповідно до вимог правил безпеки руху й експлуатації транспорту (не зниження швидкості руху відповідно до дорожньої обстановки, недотримання безпечного інтервалу тощо).

Обстановка вчинення злочину характеризується тим, що діяння вчиняється та наслідки настають в обстановці дорожнього руху.

Причинний зв'язок між діянням і наслідками має місце тоді, коли порушення правил безпеки руху або експлуатації транспорту, допущене винуватою особою, неминуче зумовлює шкідливі наслідки, передбачені ст. 286 КК України.

Допущені особою, яка керує транспортним засобом, порушення Правил дорожнього руху України можуть бути умовно поділені на дві групи: а) порушення, які самі по собі (без порушення інших правил ПДР) не здатні викликати суспільно небезпечні наслідки, зазначені у ст. 286 КК (наприклад, керування транспортним засобом без посвідчення водія на керування транспортним засобом відповідної категорії, не зареєстрованим, або без

належного номерного знака (підп. «в» п. 2.9 ПДР) тощо); б) порушення, які самі по собі (навіть без будь-яких інших додаткових факторів) містять реальну можливість настання суспільно небезпечних наслідків і тим самим виступають як головна, вирішальна умова, без якої наслідки не настали б і яка з неминучістю викликає (породжує) їх у конкретній ДТП, що мала місце (наприклад, порушення правил перестроювання транспортних засобів (п. 10.3 ПДР), розвороту (п. 10.7 ПДР), заборони виїзду на зустрічну смугу руху транспорту (п. 11.4 ПДР), перевищення швидкості руху транспорту (п. 12.4 ПДР) тощо).

Під час розгляду кримінального провадження суд зобов'язаний виявити, встановити і вказати в мотивувальній частині вироку порушення Правил дорожнього руху України, які мали місце під час конкретної ДТП, але водночас він повинен чітко зазначати у вироку, які саме з цих порушень були причиною настання наслідків, передбачених ст. 286 КК, тобто знаходилися у причинному зв'язку з ними, а які з цих порушень виконали лише функцію умов, що їм сприяли.

Тільки порушення Правил дорожнього руху України, які містять у собі реальну можливість настання суспільно небезпечних наслідків і виступають безпосередньою причиною їх настання у кожному конкретному випадку ДТП, є обов'язковою ознакою об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого ст. 286 КК України...

Таким чином, Велика Палата звернула увагу на те, що склад злочину, передбачений статтею 286 КК України, утворює не будь-яке недотримання особою, котра керує транспортним засобом, вимог Правил дорожнього руху України, а лише таке, що безпосередньо призвело до зазначених у цій статті наслідків.

Так, судом встановлено, що обвинувачення ОСОБА_5 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України, не знайшло свого підтвердження під час судового розгляду, оскільки стороною обвинувачення не доведено її винуватості поза розумним сумнівом, а можливість здобуття інших доказів вичерпана і не пропонується стороною обвинувачення.

Показання обвинуваченої суд, згідно ст. 23 КПК України, бере до уваги, оскільки вони надані стороною обвинувачення дослідженими в судовому засіданні доказами, які, як самі по собі так і в сукупності з іншими доказами, не доводять вчинення ОСОБА_5 кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України.

Надаючи оцінку позиції обвинувачення, суд не приймає до уваги твердження про те, що причиною дорожньо - транспортної пригоди слід вважати виключно дії обвинуваченої ОСОБА_5, яка керуючим автомобілем, порушила п.п. 2.3 «б», 16.2 Правил дорожнього руху України, та здійснила наїзд на потерпілу ОСОБА_12, оскільки вказана позиція спростовується сукупністю

вищенаведених досліджених в судовому засіданні доказів, у тому числі, висновком комплексної автотехнічної та фототехнічної експертизи № 2467/24-52/2468/24-35 від 19 червня 2024 року, згідно з яким причиною виникнення дорожньо-транспортної пригоди (з технічної точки зору), слід вважати вихід пішохода на смугу руху автомобіля «Fiat» в безпосередній близькості від вказаного транспортного засобу, із-за мікроавтобусу (що рухався попереду автомобіля «Fiat»), та перетин пішоходом ОСОБА_10 проїзної частини вулиці С.Петлюри за межами пішохідного переходу. Крім того, з підстав наведених у дослідженні, експертами не встановлено в діях водія транспортного засобу «Fiat» ОСОБА_5 невідповідності вимогам п. 12.2 та 16.2 Правил дорожнього руху України.

Крім того, при оцінці дій обвинуваченої, суд не може взяти до уваги та визнати належним доказом наявності в діях водія невідповідностей вимогам п. 16.2 Правил дорожнього руху України досліджений в судовому засіданні висновок експерта № 12-1/765 від 22.04.2019 з наступних підстав.

Так, в дослідницькій частині цього висновку для вирішення питання про наявність або відсутність у водія ОСОБА_5 технічної можливості уникнути наїзду на пішохода було взято до уваги, що водій автомобіля ОСОБА_5 рухаючись по вул. Жилианська в м. Києві, зі сторони вул. Старовокзальна, та виконуючи поворот ліворуч на перехресті з вул. С. Петлюри, здійснила наїзд на пішохода ОСОБА_10, яка перетинала проїзну частину вул. С. Петлюри в районі пішохідного переходу в напрямку справа наліво відносно напрямку руху вказаного автомобіля.

Тоді як в дослідницькій частині висновку експертів за результатами проведення судової комплексної автотехнічної та фототехнічної експертизи № 2467/24-52 від 19 червня 2024 року, було досліджено письмові матеріали кримінального провадження та відео файли, отримані з місця події, здійснено розкадровку відеофайлів із аналізом руху транспортного засобу, яким керувала ОСОБА_5, руху пішохода ОСОБА_10 та прив'язкою у часі та місці, зокрема:

Переглядом наданого на дослідження відеофайлу «DOWNLOAD_20181004201900_1002_3.avi» було встановлено, що він містить в собі чорно-білий відеозапис, на якому зафіксовано ділянку місцевості з тротуаром та проїзною частиною дороги, рух та розташування ТЗ, пішоходів, тощо. Зйомка проводилась стаціонарною камерою з верхнім розташуванням, у темний час доби, зі штучним освітленням.

Переглядом наданого на дослідження відеофайлу «00000000187000000.mp4» було встановлено, що він містить в собі кольоровий відеозапис, на якому зафіксовано ділянку місцевості з тротуаром та проїзною частиною дороги, рух та розташування транспортного засобу, пішоходів, тощо. Зйомка проводилась стаціонарною камерою з верхнім розташуванням, у темний час доби, зі штучним освітленням.

Обставини дорожньо-транспортної пригоди, а саме наїзду автомобіля на пішохода, відображені на відеозаписі «00000000187000000.mp4».

Переглядом кадрів відеозаписів та співставленням їх між собою було визначено розташування пішохідного переходу та його меж. Аналізом руху пішохода, на яку відбувся наїзд встановлено, що з моменту вступу в межі проїзної частини дороги та до наїзду на неї автомобілем, вона постійно знаходиться за межами пішохідного переходу. Таким чином, встановлено, що пішохід ОСОБА_10 перетинала проїзну частину вулиці С. Петлюри за межами пішохідного переходу.

Відповідно до відеозапису «00000000187000000.mp4», експертами розраховано середню швидкість автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1 , під час наїзду на пішохода, яка складає 10...12 км/год.

Наступним етапом дослідження проводився аналіз руху та розташування пішохода, на якого відбувся наїзд, на різних етапах розвитку ДТП.

Відповідно до відеозапису «00000000187000000. mp4», з моменту, коли пішохід порівнявся із заднім правим колесом мікроавтобуса, що рухався попереду автомобіля, що здійснив наїзд, до наїзду автомобіля на пішохода проходить час 1,64...1,84 с.

З урахуванням встановленого вище механізму настання даної пригоди, за якого автомобіль «Fiat» повертає ліворуч в межах регульованого світлофорним об'єктом перехрестя та пішохідного переходу (по напрямку руху автомобіля «Fiat»), а пішохід рухається поза межами зазначеного пішохідного переходу, з технічної точки зору вбачається, що водій автомобіля «Fiat» повинна була діяти у відповідності до вимог п. п. 12.2, 16.2 Правил дорожнього руху України, а з моменту виникнення небезпеки для руху, повинна була діяти у відповідності до вимог п.12.3 Правил дорожнього руху України, в яких зазначено:

п. 12.2 ПДР: «У темну пору доби та в умовах недостатньої видимості швидкість руху повинна бути такою, щоб водій мав змогу зупинити транспортний засіб у межах видимості дороги.»

п. 12.3 ПДР: «У разі виникнення небезпеки для руху або перешкоди, яку водій об'єктивно спроможний виявити, він повинен негайно вжити заходів для зменшення швидкості аж до зупинки транспортного засобу або безпечного для інших учасників руху об'їзду перешкоди.»

п. 16.2 ПДР: «На регульованих і нерегульованих перехрестях водій, повертаючи праворуч або ліворуч, повинен дати дорогу пішоходам, які переходять проїзну частину, на яку він повертає, а також велосипедистам, які рухаються прямо в попутному напрямку.»

Згідно з вимогами п. 1.10 ПДР терміни «небезпека для руху» та «перешкода для руху» мають наступне значення:

«небезпека для руху - зміна дорожньої обстановки (у тому числі поява рухомого об'єкта, який наближається до смуги руху транспортного засобу чи перетинає її) або технічного стану транспортного засобу, яка загрожує безпеці дорожнього руху і змушує водія негайно зменшити швидкість або зупинитися. Окремим випадком небезпеки для руху є рух у межах смуги транспортного засобу іншого транспортного засобу назустріч загальному потоку»;

«перешкода для руху - нерухомий об'єкт у межах смуги руху транспортного засобу або об'єкт, що рухається попутно в межах цієї смуги (за винятком транспортного засобу, що рухається назустріч загальному потоку транспортних засобів) і змушує водія маневрувати або зменшувати швидкість аж до зупинки транспортного засобу».

Згідно наявних методичних рекомендацій по проведенню автотехнічних експертиз, поняття «момент виникнення небезпеки» має наступне значення - такий момент розвитку дорожньо-транспортної ситуації, коли, з одного боку, дії будь-якого учасника руху перестають відповідати вимогам ПДР, а з іншого - водій має об'єктивну можливість виявити ці дії та сприйняти їх як небезпеку».

Отже, враховуючи встановлений характер руху пішохода - поза межами пішохідного переходу до моменту наїзду, вбачається, що у випадку даної дорожньо-транспортної ситуації, водію автомобіля «Fiat» була створена небезпека для руху (у вигляді пішохода, що рухався поза межами нанесеної на дорожньому покритті дорожньої розмітки що позначає межі вказаного пішохідного переходу), саме з моменту попадання у поле зору водія даного транспортного засобу.

Відповідно до відеозапису «00000000187000000.mp4», середня розрахункова швидкість автомобіля «Fiat», д.н.з. НОМЕР_1, в момент, що передує моменту наїзду на пішохода складає приблизно 15 км/год.

Таким чином, в даній дорожній обстановці, за встановлених в рамках кримінального провадження характеристик виникнення даної пригоди, водій автомобіля «Fiat» не мала технічну можливість зупинити керований нею транспортний засіб до місця наїзду та тим самим уникнути наїзду на пішохода своїми односторонніми діями, шляхом своєчасного застосування екстреного гальмування керованого нею транспортного засобу (за умови настання об'єктивної можливості виявлення пішохода, з моменту, коли пішохід порівнявся із заднім правим колесом мікроавтобуса, що рухався попереду автомобіля, що здійснив наїзд).

Слід зауважити, якщо в процесі повороту швидкість руху транспортного засобу «Fiat» була більшою ніж розраховане вище значення, 15 км/год, водій даного

автомобіля тим більше не мала технічної можливості зупинитись до місця наїзду на пішохода.

Відтак, у діях водія автомобіля Fiat ОСОБА_5 не вбачається невідповідностей вимогам п. 12.2 Правил дорожнього руху України.

Разом з цим, відповідно до результатів проведеного дослідження, встановлено що за умови настання об'єктивного виявлення пішохода, з моменту, коли пішохід порівнявся із заднім правим колесом мікроавтобуса (що рухався попереду автомобіля, що здійснив наїзд), водій автомобіля Fiat не мала технічну можливість зупинити керований нею транспортний засіб до місця наїзду та тим самим уникнути наїзду на неї, своїми односторонніми діями, шляхом своєчасного застосування екстреного гальмування керованого водієм транспортного засобу.

Відтак, не вбачається у діях водія автомобіля «Fiat» невідповідності вимогам п. 12.3 ПДР, в частині своєчасного застосування водієм транспортного засобу «Fiat» екстреного гальмування.

Стосовно оцінки дій водія автомобіля «Fiat» в частині відповідності вимогам п. 16.2 ПДР, слід вказати, що автомобіль «Fiat» не контактував із пішоходами, що рухались в межах пішохідного переходу. Тому, з технічної точки зору, вбачати у діях водія транспортного засобу «Fiat» невідповідності вимогам п. 16.2 ПДР немає підстав технічного характеру.

Приймаючи до уваги результати даного дослідження, в частині відсутності технічної можливості у водія ТЗ «Fiat» ОСОБА_5 односторонніми діями уникнути даної пригоди, за умови настання можливості об'єктивного виявлення пішохода, з моменту, коли пішохід порівнявся із заднім правим колесом мікроавтобуса, що рухався попереду автомобіля, що здійснив наїзд, суд приходить до висновку, що причиною виникнення дорожньо - транспортної пригоди (з технічної точки зору), слід вважати вихід пішохода ОСОБА_10 на смугу руху автомобіля «Fiat», поза межами пішохідного переходу, в безпосередній близькості від вказаного транспортного засобу, із-за мікроавтобуса, що рухався попереду автомобіля «Fiat», та неможливість обвинуваченої ОСОБА_5 зупинити керований нею транспортний засіб до місця наїзду та тим самим уникнути наїзду на потерпілу, своїми односторонніми діями, шляхом своєчасного застосування екстреного гальмування.

Також суд враховує обсяг вихідних даних, які використовувались під час проведення досліджених експертиз. Так, у висновку експерта № 12-1/765 від 22.04.2019 досліджувались лише матеріали кримінального провадження № 12018100100010719, надані органом досудового розслідування, без детального дослідження відеозаписів з місця події, тоді як висновок судової комплексної автотехнічної та фототехнічної експертизи № 2467/24-52 від 19 червня 2024 року відповідає з'ясованим обставинам, був складений з урахуванням більш широкого обсягу вихідних даних та в частині визначення моменту виникнення

небезпеки для руху водія узгоджується з дослідженням відеозаписом дорожньо-транспортної пригоди «00000000187000000.mp4», на якому зафіксовано, що з моменту вступу в межі проїзної частини дороги та до наїзду на потерпілу автомобілем, остання постійно знаходилась за межами пішохідного переходу. Таким чином, встановлено, що пішохід ОСОБА_10 перетинала проїзну частину вулиці С.Петлюри за межами пішохідного переходу.

Таким чином, суд вважає за необхідне взяти за основу в якості належного доказу висновки судової комплексної автотехнічної та фототехнічної експертизи № 2467/24-52 від 19 червня 2024 року.

Підсумовуючи вищевикладене, в судовому засіданні прокурором не спростовано версію сторони захисту, що потерпіла ОСОБА_10 перетинала проїзну частину вулиці за межами пішохідного переходу, під час руху обвинувачена ОСОБА_5 не мала технічної можливості зупинити керований нею транспортний засіб до місця наїзду та тим самим уникнути наїзду на пішохода ОСОБА_10, шляхом своєчасного застосування екстреного гальмування.

Разом з цим, суд вважає за необхідне зазначити, що інші докази, які є належними та допустимими, самі по собі або ж у сукупності з іншими доказами, не є достатніми для прийняття рішення щодо винуватості ОСОБА_5 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України.

Будь-яких інших доказів, окрім тих, що були досліджені в ході судового розгляду, які б могли прямо чи опосередковано свідчити про вчинення ОСОБА_5 інкримінованого кримінального правопорушення, стороною обвинувачення в ході судового розгляду надано не було, а відтак суд вважає, що стороною обвинувачення не було доведено вину ОСОБА_5 у вчиненні інкримінованого їй злочину поза розумним сумнівом, тому усі сумніви щодо доведеності її вини тлумачаться судом на користь останньої.

Тобто стороною обвинувачення не доведено, що ОСОБА_5, будучи особою, яка керує транспортним засобом, вчинила необережні дії, котрі виразилися в порушенні правил безпеки дорожнього руху, а саме п. 16.2 Правил дорожнього руху України, що спричинило потерпілій тяжкі тілесні ушкодження, оскільки жодних доказів, які б це підтверджували поза розумним сумнівом, суду не надано.

Як визначив Європейський суд з прав людини (справа Нечипорук і Йонкало проти України від 21 квітня 2011 року, заява № 42310/04), суд при оцінці доказів керується критерієм доведеності винуватості особи «поза будь-яким розумними сумнівом» і «таке доведення може впливати із сукупності ознак чи неспростовних презумпцій, достатньо вагомих, чітких і узгоджених між собою».

Розумний сумнів це такий непереборний сумнів, який залишається у слідчого, прокурора, слідчого судді, суду щодо винуватості обвинуваченого чи

підсудного після всебічного, повного і об'єктивного дослідження обставин справи. Наявність розумного сумніву щодо обґрунтованості обвинувачення не дозволяє будь-якій неупередженій людині, яка міркує з належним розумом і сумлінням, визнати обвинуваченого винним.

Конституційний Суд України у рішенні від 26 лютого 2019 року № 1-р/2019 зауважив, що елементом принципу презумпції невинуватості є принцип *in dubio pro reo*, згідно з яким при оцінюванні доказів усі сумніви щодо вини особи тлумачаться на користь її невинуватості.

Згідно з п. 1 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згода на обов'язковість якої надана Верховною Радою України: «Кожен має право на справедливий ... розгляд його справи ...». Відповідно ч. 2 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод кожен кого обвинувачено у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим доти, доки його вину не буде доведено в законному порядку.

З огляду на положення ч. 1 ст. 337 КПК України судовий розгляд проводиться лише стосовно особи, якій висунуте обвинувачення, і лише в межах висунутого обвинувачення відповідно до обвинувального акта, крім випадків, передбачених цією статтею. Тому судовий розгляд здійснювався відповідно до вимог вказаної статті.

У відповідності до роз'яснень, що містяться в Постанові Пленуму Верховного Суду України від 01 листопада 1996 року № 9 «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя», визнання особи винуватою у вчиненні злочину може мати місце лише за умови доведеності її вини.

Згідно ст. 17 КПК України, ст. 62 Конституції України, усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться лише на її користь. Таким чином, докази сторони обвинувачення не є беззаперечними, не доводять винуватості ОСОБА_5 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України, поза розумним сумнівом, а тому усі сумніви тлумачаться судом на користь обвинуваченого.

В справі «Барбера, Мессеґуо і Джабардо проти Іспанії» від 06 грудня 1998 року, Європейський суд з прав людини зазначив, що принцип презумпції невинуватості вимагає, серед іншого, щоб, виконуючи свої обов'язки, судді не розпочинали розгляд справи з упередженої думки, що підсудний вчинив злочин, який йому ставиться в вину; обов'язок доказування лежить на обвинуваченні, і будь-який сумнів має тлумачитися на користь підсудного.

У відповідності до ст. 370 КПК України судові рішення повинно бути законним, вмотивованим та обґрунтованим. Рішення відповідає цим критеріям, якщо воно ухвалено у відповідності із нормами матеріального та процесуального права на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими під час судового розгляду, належним

чином оціненими в їх сукупності та з наведенням належних і достатніх мотивів та підстав його ухвалення.

В основу вироку можуть бути покладені тільки достовірні докази, досліджені в судовому засіданні. Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях.

Згідно з ч. 3 ст. 373 КПК України обвинувальний вирок не може ґрунтуватися на припущеннях і ухвалюється лише за умови доведення у ході судового розгляду винуватості особи у вчиненні кримінального правопорушення.

Відповідно до вимог ч.ч. 1, 2 ст. 17 КПК України, особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено у порядку, передбаченому цим Кодексом, і встановлено обвинувальним вироком суду, що набрав законної сили. Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданий, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумнів сумнівом.

Враховуючи наведене, суд, розглянувши кримінальне провадження в межах висунутого обвинувачення з урахуванням положень ст. 337 КПК України, дотримуючись принципів змагальності сторін та свободи в поданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості, принципу диспозитивності, а саме діючи в межах своїх повноважень та компетенції, вирішуючи лише ті питання, що винесені на його розгляд сторонами та віднесені до його повноважень, зберігаючи об'єктивність та неупередженість, дослідивши безпосередньо наведені вище докази сторони обвинувачення у їх сукупності, надавши їм належну правову оцінку, відповідно до вимог ст. 94 КПК України, виходячи із загальних засад кримінального судочинства, а саме верховенства права, законності, презумпції невинуватості та забезпечення доведеності вини, створивши необхідні умови для реалізації сторонами їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків, дійшов висновку, що стороною обвинувачення не надано достатніх та необхідних, належних та допустимих доказів, кожен з яких окремо та разом у їх сукупності, свідчили б про наявність у діях ОСОБА_5 складу кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України.

Згідно з положеннями ч. 7 ст. 284 КПК України якщо обставини, передбачені пунктами 1, 2 частини першої ст. 284 КПК України виявляються під час судового розгляду, суд зобов'язаний ухвалити виправдувальний вирок. Однією із таких обставин, яка передбачена п. 2 ч. 1 ст. 284 КПК України, є встановлення відсутності в діянні складу кримінального правопорушення.

Таким чином, приймаючи рішення про виправдування обвинуваченої ОСОБА_5 за ч. 2 ст. 286 КК України, на підставі п. 3 ч. 1 ст. 373 КПК України, оскільки не доведено, що в діянні обвинуваченої є склад кримінального правопорушення, суд виходить із того, що її винуватість не підтверджена жодними доказами, а

тому, згідно Конституції України, Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, вони не можуть бути прийняті судом до уваги.

Відповідно до ст. 15 Закону України «Про судову експертизу», ст. 124 КПК України, процесуальні витрати, пов'язані із залученням експертів на проведення експертизи № 12-1/765 від 22.04.2019 у розмірі 1884 грн 12 коп., експертизи № 2172/є від 21.12.2018 у розмірі 1796 грн 90 коп., та експертизи № 2467/24-52/2468/24-35 від 19.06.2024 у розмірі 34077 грн 60 коп., що в сумі складає 37758 грн 62 коп., слід віднести на рахунок держави.

Запобіжний захід обвинуваченій не обирався, підстави для його обрання відсутні.

Заходи забезпечення у кримінальному провадженні не застосовувались.

Долю речових доказів необхідно вирішити відповідно до вимог ст. 100 КПК України.

Керуючись ст.ст. 368-371, 373-374 КПК України, суд

У Х В А Л И В:

ОСОБА_5 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , визнати невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 286 КК України та виправдати, у зв'язку з недоведеністю, що в її діянні є склад вказаного кримінального правопорушення.

Процесуальні витрати, пов'язані із залученням експертів на проведення експертизи № 12-1/765 від 22.04.2019 у розмірі 1884 грн 12 коп., експертизи № 2172/є від 21.12.2018 у розмірі 1796 грн 90 коп. та експертизи № 2467/24-52/2468/24-35 від 19.06.2024 у розмірі 34077 грн 60 коп., що в сумі складає 37758 грн 62 коп. - віднести на рахунок держави.

Речові докази: CD диски - залишити при матеріалах кримінального провадження.

Вирок може бути оскаржений до Київського апеляційного суду через Шевченківський районний суд м. Києва протягом 30 (тридцяти) днів з дня його проголошення.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги вирок, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку. Копія вироку негайно після його проголошення вручається обвинуваченому та прокурору.

Суддя Шевченківського

районного суду м. Києва ОСОБА_1